

ПРО ЄВГЕНА ЧИЖОВСЬКОГО

Кашпрук В.

Євген Чижовський народився в місті Роздільна, що на Одещині. Навчався у Роздільнянській загальноосвітній школі № 3. У третьому класі невиліковно захворів генетичною хворобою. Хворів хлопець більше десяти років. Але, хворіючи, не сидів склавши руки, а писав вірші. На жаль, його з нами вже немає. Але після себе він залишив чудові поезії, об'єднані у збірку «На крилах мрій», яка була видана вже після його смерті. Хвороба не заважала Євгену займатися творчістю: так, він не міг ходити, грати з однолітками, в нього були фізичні обмеження, але він намагався висловлювати свою любов до оточуючого світу.

Є. Чижевський торкався різних тем у своїй творчості: він писав про кохання, про війну і своє ставлення до неї, про природу, про свої почуття. Є декілька віршів, присвячених його улюбленій співачці Златі Огневич, Також в нього є поезії про спорт та спортсменів. Він писав про все, що його надихало.

Не дивлячись на тяжке життя, він залишався життєрадісним, добрим, співчутливим, зацікавленим у долі своєї країни хлопцем, який дуже любив життя, яким воно не було б.

Він вважав себе патріотом своєї Батьківщини, писав вірші і обожнював співати.

Батьківщині присвячений «Вірш про гарну країну – про мою Україну»:

«Існуватимеш ти, Україно,
Вірю я, ще віки і віки!
Визнання світового досягнеш
Патріотам своїм завдяки!» (1, с. 18)

В цьому вірші юнак прославляє Україну, показує, що він пишається нею та всім тим, що вона має. Для того, щоб акцентувати увагу читача на надбанні нашої країни, поет використовує багато епітетів: *родюча земля, прекрасні квітучі сади, рясні поля пшениці, могутні Карпати, величне Дніпро, хвойні ліси, українські співаки* та багато іншого.

У вірші «Тримайся, моя Україно!» закликає боротися та цілісність країни. Він, як будь-який громадянин нашої держави, був проти війни з Росією. В цьому вірші Євген засуджує тих, хто розпочав війну та закликає народ боротися за свої права.

Євген закликав до боротьби й себе. Тільки це була боротьба за незалежність від хвороби. Він хотів жити, і довгі десять років боровся за це право. Йому було дуже важко: прикутий до ліжка, він протистояв бажанню кричати від жахливого болю у всьому тілі. Через параліч, хлопець відмовився від свого захоплення комп'ютерами. На жаль, йому не вистачило сил перемогти. Хоч інколи до хлопця приходив сум, та він його швидко відганяв. У вірші «Осінні думки» він писав:

«Чому мені не пощастило?
Чому замало в мене сили?» (1, с. 34)

Та одразу відганяє це почуття жалю до себе:

«Не стану я, не буду сумувати,
А буду те, що маю, цінувати!» (1, с. 35)

Здається, що на написання цього вірша Євгена надихнула поезія Лесі Українки «*Contra spem spero!*» (тобто «Без надії сподіваюсь!»). Можна провести паралель між юним поетом та відомий майстром слова: вони хворіли з дитинства, мали обмежені можливості, писали вірші, описували в своїй поезії красу нашої землі, ще й схожі вірші-заклики. Адже Леся Українка в своєму вірші «Без надії сподіваюсь!» також відганяла від себе сум та жаль, і заохочувала себе до боротьби за життя.

Євген взяв гарний приклад для себе. Він правильно робив, коли налаштував себе на краще, вірив, що «в один прекрасний день у мої двері щастя подзвонить і все зміниться на раз» (1, с. 35). Він сподівався на одужання не тільки для себе. Він хотів, щоб усі, хто тяжко хворіє вилікувались:

«... Всем людям нездоровым
Желаю излечиться поскорей
И взор свой бросить к горизонтам новым!» (1, с. 36)

В цього хлопця любов була лише від його батьків та рідних. Кохання, на жаль, було не взаємним. Євген і про це писав:

«Цей вірш я присвятив дівчині, що кохаю,
Але вона про це, мабуть, так і не знає...» (1, с. 6)

Кожен, мабуть, хоч раз відчував нерозділене кохання. Для нас це «страждання, біль, важкі переживання, розпач та ридання» (1, с.7), а для цього хлопця це «прискорення серцебиття, щастя, радість, сміх»(1, с. 6), і не важливо, що кохання не взаємне, він його відчув, і був дуже вдячний за це.

Улюбленою порою року Євгена була осінь. Вона надихала хлопця на поезію. Любив він її за: «веселку яскраву після дощу», «казковий світанок», «ранкову росу», «золоте листя на дорозі» (1, с. 7). Цій порі року він присвятив декілька віршів, а саме: «Осень золотая», «Про осінь розповідь моя – люблю цю пору року я», «Осінні думки» та інші.

Десять років хвороби були дуже важкими не тільки для Євгена, а й для його батьків. Та це не вплинуло на їх любов до нього. Вони допомагали єдиному сину до останніх його хвилин. Як би важко їм не було, та вони навіть не припускали думки залишити хлопця самого.

Євген був дуже талановитим. Мабуть, якби він прожив трохи довше, то про нього дізналася вся наша країна. На жаль, світ побачив лише одну його збірку «На крилах мрій».

В Роздільнянській школі № 3 Одеської області після смерті Євгена Чижовського був проголошений день пам'яті, присвячений цьому юнаку та його творчості. В цей день була представлена його перша та єдина збірка і оприлюднені його вірші.

-
1. Чижовський Є. О. На крилах мрій: поезії / Є. О. Чижовський. – К.: Вид. В. А. Архипенко, 2016. – 72 с .

